

שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד

קונטרס

דודשי יהודד

שיחות ומאמרים

מאת

הגה"צ רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א

מאמר

שתעלנו בשמחה

אידיש

מועצת מלשוננו החרב

מאמר מ"ז

חודש תשרי שנת תשפ"ו לפ"ק

לשמיעת המאמר מפיי מורינו הגה"צ שליט"א, ולהערות והארות

קול דורשי יחודך

718-586-5199

בא"י 0765997840

~ ~ ~

ניתן לקבל מידי חודש הקונטרס באימל: dyyms12@gmail.com

וכן ניתן לקבל את הקונטרס דרך הדואר, במחיר חודשי של \$20 עבור הוצאת עריכת הקונטרסים
נא להשאיר הודעה בקול דורשי יחודך נומער 9

©

כל הזכויות שמורות

נסדר לדפוס ע"י:

ישר
Publishing & Production
718.484.2189

תוכן המאמר

- א. 'ועמך ישמחו בך'.....
 א. 'גדול יהיה כבוד הבית האחרון'.....
 ב. אויסגעשאַלטערט.....
 ד. זיך דורכגעשווערצט עולה-רגל זיין.....
 ה. א סעודה פון דעם קעניג מיטן דאָרפסמאַן ...
 ז. ניסים פון 'לעתיד לבוא'.....
 ח. געלאזט רופן קלעזמער.....
 יא. איבערגעבעטן רבי חיים וויטאל.....
 יב. 'זיו שכינתך'.....

חלק מחוצאות נתנדב

לע"נ שר הצדקות והחסד

הרה"ח ר' חיים דוב (בער) ע"ה ב"ר חנני יו"ט הי"ו

(מייזעלס)

מאמר מ"ז

שתעלנו בשמחה'

מול מקום המקדש' - חול המועד סוכות תשע"ה

ועמדה ישמחה בך'

חז"ל זאגן^[א] אויף: "בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹקִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ"^[ב]; "בראשית" - בשביל התורה שנקרא 'ראשית', ובשביל ישראל שנקראו 'ראשית'. דער אויבערשטער האט באשאפן דער וועלט אז עס זאל זיין אן אומה, א פאלק, וואס זאל זיך כסדר האלטן אין אויבערשטן אויף אלע אופנים.

אוודאי, דער גרויסער תכלית איז, אז מען זאל שפירן דעם אויבערשטן, מען זאל ליב האבן דעם אויבערשטן, מען זאל האבן אזא הנאה 'מזיו השכינה' - וואס דאס איז דער גרעסטער תענוג אין מציאות!

נישטא קיין גרעסערע תענוג!

מיר קענען דאס נישט פארשטיין, אבער אט דאס איז דער תכלית פון דער בריאה.

גדול יהיה כבוד הבית האחרון'

עס ווערט געבראכט^[ג], עס איז געווען א חילוק צווישן דער השראת השכינה וואס איז געווען אין דעם ערשטן בית-המקדש -

א. עיין רש"י בראשית א, א.

ב. בראשית א, א.

ג. עיין גמ' יומא דף כא ע"ב.

ו. עיין ליקוטי הלכות הל' ברכת הודאה ה"ו אות מ"ג: אין מקום בעולם שיוכל לסבול אור השמחה הזאת שהוא לשמוח בו יתברך שזה אי אפשר לבאר ולספר כי הוא לכל חד כפום מה דמשער בלביה. על כן אין מקום בעולם לזה כי אם מקום בית המקדש ששם מקור השמחה, בחינת 'הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בר', ומשם נמשך השמחה לכל ישראל לכל אחד ואחד בלבו כפום מה דמשער בלביה כפי מעשיו הטובים.

אֲשֶׁר יִבְחָר^[1], מען האט געשפירט דעם אויבערשטן^[2], און דער אויבערשטער האט געקוקט אויף יעדן איינעם, דאס האט ממשיך געווען אלע ישועות פאר יעדן איינעם.

אזוי ווי עס איז דא היינט למשל לעקטער - עס שיינט. אבער ווען שיינט עס? מען קען מאכן די שטארקסטע און די שענסטע סארטן לעמפלעך און לעקטער, אז עס איז אבער נישט פארבונדן מיט דעם הויפט אנערגיע צענטער, ענטפערט ער נישט...

אז דער בית־המקדש וועט זיין, וועט זיין אזא השראת השכינה אין דעם בית־המקדש, אז עס וועט זיך ציען - אז יעדער איד וואו ער געפינט זיך וועט ער זיין פארבונדן מיט דעם בית־המקדש; אז ער וועט לערנען, וועט ער שפירן א געוואלדיגער חיות אין לערנען; אז ער וועט דאווענען, וועט ער שפירן א געוואלדיגער חיות אין דאווענען; ביי יעדער מצוה וואס מען וועט טון וועט מען פילן א טעם גן־עדן^[3]; פארוואס? ווייל עס איז דא א בית־המקדש - דער בית־המקדש וועט שיינען אין אלע אידן.

ז. דברים לא, יא.

ח. עיין ליקוטי הלכות הל' סעודה ה"ה אות ל"ד: **הבית המקדש הוא בחינת הדעת לדעת אותו יתברך**, שאי אפשר לדעת ממנו יתברך כי אם על ידי כמה שערים ופתחים נפלאים שעושין הצדיקים, בבחינת 'שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד', דהיינו בחינת השערים והפתחים שנעשין בדעת האדם שדרך שם נכנס מלך הכבוד, **כי דרך שם נכנס בו השגת וידיעת אלקותו יתברך**.

ט. עיין ליקוטי הלכות הל' ספר תורה ה"ד אות ט"ו, וז"ל: **עיקר הקדושה והחיות של ישראל שבהם תלויים כל העולמות הוא רק על ידי הבית המקדש שהוא 'בית חיינו'**, כי זה עיקר בחינת קדושת הבית המקדש כדי להמשיך השראת שכינתו לשם, דהיינו שנוכל להשיגו ולהכירו על ידי קדושת מחיצות הבית המקדש וכליו, כי מיום שברא הקב"ה את עולמו נתאוה להיות לו דירה בתחתונים, וזה מחמת עוצם אהבתו את ישראל, כי באמת מעוצם גדולתו יתברך אי אפשר להשיגו בשום עולם, כמו שכתוב 'הן השמים ושמי השמים לא יכלולוך' וכו', רק מאהבתו את ישראל צמצם לעצמו להשרות שכינתו בתוך מחיצות הבית המקדש, ועל כן משם כל חיותינו, כי עיקר החיות הוא לידע ממנו יתברך, כמו שכתוב 'כי הוא חייך' וכו'. ומשם מקדושת הבית המקדש נמשך החיות לכל דורות ובתים של ישראל שממשיכין לתוכם קדושת הבית המקדש שהוא עיקר קדושת ארץ ישראל.

יעדער איינער ביי אים אין מח, אין קאפ, איז געבויעט א בית־המקדש - כפי זיינע מעשים, כפי זיין 'סור מרע' און כפי זיין 'עשה טוב'^[א].

פשוט פון דעם איז, יעדער מענטש וועט האבן א בית־המקדש אין מח, מען וועט זיין שטענדיג פרייליך, מען וועט דינען דעם אויבערשטן מיט א מורא'דיגע שמחה, מען וועט זיין זייער ווייט פון עבירות, מען וועט שפירן אז מען האט א גאט און מען טאר אים נישט דערצערענען.

זיך דורכגעשווערצט עולה-רגל זיין

עס ווערט געבראכט, "יונה הנביא" איז דאך געווען פון די 'עשרת השבטים'^[א]. איז דעמאלס האבן די קיסרים פון די 'עשרת השבטים' נישט געלאזט 'עולה רגל' זיין, מען פלעגט שטעלן שומרים אויפן וועג וואס האבן נישט געלאזט דורכגיין. עס איז אבער געווען אסאך ערליכע אידן וואס האבן זיך געמאכט עצות און האבן זיך דורכגעכאפט און האבן יא 'עולה רגל' געווען, גאר אסאך אידן איז אזוי געווען.

איינער פון זיי איז געווען "יונה בן אמית". יונה איז געווען א 'נביא'. עס ווערט געבראכט^[ב] אז ער האט געהאט די נשמה פון 'משיח בן יוסף'.

י. עיין ליקוטי מוהר"ן תניינא סי' ע"ב, וז"ל: המוחין והדעת הם בחינת בנין בית המקדש, כמו שארז"ל (ברכות לג): 'כל מי שיש בו דעה כאילו נבנה בית המקדש בימיו' ... ועל כן, כל אחד כפי מוחו ודעתו וכפי שהוא מכניס עצמו בתוך הדעת, כל מה שהוא עוסק יותר להגדיל מוחו ודעתו, כן הוא עוסק בבנין בית המקדש, כי עיקר בחינת בנין בית המקדש הוא הדעת, ע"כ. ראה גם כע"ז בליקוטי הלכות הל' עדות ה"ה אות י"א: כל אחד מִישראל כפי מעשיו, כן עובר עליו בחינת גלות וחורבן בית המקדש, דהיינו גלות הנפש על ידי מעשים רעים ח"ו שהוא בחינת חורבן בית המקדש, כי כל מי שאין בו דעה כאילו נחרב בית המקדש בימיו. ולהיפך, כפי מה שמתקן מעשיו וזוכה לתשובה, כן מאיר עליו בחינת בנין בית המקדש.

יא. עיין ירושלמי סוכה פ"ה ה"א.

יב. שער הגלגולים הקדמה ל"ב.

אפילו ער איז געווען ביי די 'עשרת השבטים', אבער עס האט זיך געצויגן צו אים אַן הארה פון 'בית־המקדש' [יג].

ער איז געווען א צדיק וואס ער איז געווען ראוי צו 'השראת השכינה', אבער וויבאלד ער איז געווען ביי די 'עשרת השבטים' וואס האבן נישט געלאזט ארויפגיין 'עולה רגל' זיין, האט ער נישט געהאט דער שמחה, און די שכינה רוהט דאך נאר אויף א געוואלדיגער שמחה. איז בשעת ער איז געקומען 'עולה רגל' זיין, און ער איז געווען ביי דער 'שמחת בית השואבה' - אויף וואס חז"ל זאגן [יד] אז ווער עס איז נישט געווען ביי דער 'שמחת בית השואבה' האט קיינמאל נישט געזען קיין שמחה - אזא גרויסע שמחה איז דארט געווען; האט ער זיך אזוי צעפלאקערט, אז ערשט האט ער באקומען 'השראת השכינה' און ער איז געווארן א 'נביא'; און אפילו בשעת ער איז אוועקגעפארן פון ירושלים און ער איז געקומען צוריק אויף זיין פלאץ, איז ער שוין געבליבן אייביג א 'נביא' [טו].

א סעודה פון דעם קעניג מיטן דאַרפסמאַן...

אט דאס איז דער ענין פון די 'ימים־טובים'. ליידער עס איז היינט א 'הסתר־פנים', אבער מען דארף גלויבן אז מיר זענען גאר נאנט צום אויבערשטן.

יג. כי כל השפעת הנבואה היה מכח השראת השכינה שהיתה בביהמ"ק, וכמו שמבואר באברבנאל על הושע - בהקדמה, וזל"ש: ועוד ביארו אחרוני המחברים, הסיבה בזה, והיא שבהיות ארון ברית ה' ולוחות העדות בבית המקדש בירושלם, היתה שמה השכינה, ומשם היה מקור נפתח להורדת השפע הנבואי על האנשים הראויים אליו, ומשם רואה דעה והשכל ונבואת כל חוזה, וכמו שנרמז באומרו 'ודיברתי אתך מעל הכפרת מבין שני הכרובים', כי משם היה השפע הנבואי, עד שמפני זה היו רוב הנביאים אנשי ירושלים.

יד. גמ' סוכה דף נ"א ע"א.

טו. עיין ירושלמי שם: אמר רבי יונה: יונה בן אמיתי מעולי רגלים היה, ונכנס לשמחת בית השואבה ושרת עליו רוח הקודש. ללמדך שאין רוח הקדש שורה אלא על לב שמח. מ"ט? (מלכים ב ג) 'והיה כנגן המנגן ותהי עליו רוח אלקים'.

שטעלט אייך פאר, א קייסער זאגט א פשוט'ן מענטש, 'איך האב דיר אזוי ליב - איך וויל מאכן מיט דיר א סעודה צוזאמען'... - דאס ווייזט דאך אויף א געוואלדיגע 'אהבה'!

דער אויבערשטער בעט - יעדער איד איז מחוייב צו מאכן א יום-טוב, 'לאכול ולשתות ולשמוח ולהתענג בזיו השכינה'.

דער יום-טוב זאגט אונז אז מיר זענען זייער שטארק מקושר צום אויבערשטן - ווייל מען מאכט א יום-טוב צוזאמען מיט דעם אויבערשטן^[טז].

און אפילו מען שפירט נישט, אבער מען זעט דאך, 'כלל ישראל - אפילו אם אינם נביאים - בני נביאים הם'^[יז], מען זעט וואס עס טוט זיך פאר א יום-טוב, עס טוט זיך, אידן לויפן אויפשטעלן סוכות, נוי סוכה, ד' מינים^[יח], מען קויפט איין וויפיל מען קען אז עס זאל זיין

טז. עיין דורשי יחודך (פסח ח"א, מאמר י') וז"ל מורינו הגה"צ שליט"א: אויפן פסוק (שיר השירים א ד): "מִשְׁכְּנֵי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה", זאגט רש"י: איך האב נאר געהערט א רמז אז דו ווילסט מיר, בין איך גלייך געלאפן.

א גרויס חלק פארוואס א מענטש גייט נישט פשוט צום אויבערשטן, איז ווייל ער מיינט אז דער אויבערשטער וויל אים נישט...

אז איך וואלט נאר געהערט א רמז - גלייך וואלט איך געלאפן, איך וואלט קיינעם נישט געפרעגט, אפילו עס זאל זיין א מדבר, נחשים ועקרבים, אז דו ווילסט מיר - לויף איך צו דיר.

מיט דעם דארף זיך יעדער איינער משתף זיין, אט דאס איז א הכנה צו דער גאולה העתידה וואס וועט זיין אסאך גרעסער ווי 'ציאת מצרים' סיי בכלליות און סיי בפרטיות!

מען דארף וויסן ווי גרויס דאס חשיבות ביים אויבערשטן איז פון דעם וואס אידן גרייטן זיך צו דעם חג לה'! מען דארף נאר אויך צוגרייטן אביסל מח, ווייל דאס איז א געוואלדיגע שמחה, מען מאכט א יום טוב צוזאמען מיטן אויבערשטן, וואס מיט דעם איז מען ממשיך אז דער אויבערשטער זאל אויף אונז דערוועקן זיין רחמנות און ברענגען אויף אונז די גאולה שלימה - די גאולה הכלל והפרט.

יז. גמ' פסחים דף ס"ו ע"א.

יח. עיין שיחות הר"ן אות קכ"ה, וז"ל: גם אחר סוכות סיפר הרבה מן האתרוג, ואמר שאין אנו יודעים כלל גודל יקרת מעלת מצות אתרוג. והרי אנו רואין שישראל מפזרים ממון הרבה בשביל מצוה זו, יותר מעל שאר מצוות, ובודאי לא על חנם הוא. מסתמא מצוה זו הוא יקרה מאד מאד אשר אין לשער, רק שאין אנו יודעין גודל מעלתה. אפשר אם היו

א סעודה וואס עס זאל זיך דערקענען אז עס איז א סעודה לכבוד דעם אויבערשטן^[ט]; דאס אלץ איז א זכר אז דער אויבערשטער איז מיט אונז און ער האט אונז נישט פארגעסן.

ניסים פון 'לעתיד לבוא'

מען דארף מאכן א יום־טוב; דער עיקר תכלית פון די 'ימים טובים' איז 'ציאת מצרים'.

דער **רמב"ן** זאגט^[ב], דער עיקר כוונה פארוואס א מענטש דארף געדענקען אז דער אויבערשטער האט אונז ארויסגענומען פון מצרים, איז, אז דער אויבערשטער קען ארויסנעמען יעדן מענטשן פון אלע זיינע צרות ברוחניות ובגשמיות, און אז דער אויבערשטער וועט בקרוב מקרב זיין אלע אידן.

אזוי ווי ער האט ארויסגענומען די אידן פון מצרים, פון די מ"ט שערי טומאה; דאס איז דאך געווען א גרויסער מופת, זיין אין די מ"ט שערי טומאה - און אין ניין־און־פערציג טעג ארום איז געווען

יודעין גודל מעלת מצוה זו היו עושים מה שהיו עושים בשביל מצוה זו. כי ישראל עם קדוש הם חכמים וקשה להטעותם. ובודאי כשהם מפזרים מומן הרבה בשביל מצוה זו לא לחינם הוא. ועוד האריך בסיפור זה, והפליג מאד במעלת מצות אתרוג.

יט. עיין שיחות הר"ן אות רצ"ט: שמחת יהדותנו, מה שזכינו להיות מזרע ישראל ולהאמין בו יתברך, הוא לכל חד כפום מה דמשער בלביה. ואי אפשר לספר לחבירו כלל. כמו שמבואר אצלנו כמה פעמים. בפרט בחינת הדביקות שמרגישין בשעת השמחה - אפילו הפחות שבישראל, זה אי אפשר לספר כלל.

כ. עיין רמב"ן הידוע סוף פר' בא. גם עיין פרי צדיק פר' ואתחנן, אות ה', וז"ל: ענין של זכרון יציאת מצרים שהזהירו עליה כמה פעמים הוא כדי שלא יפול האדם בעצמו אחרי שיחשוב וידע נגעי לבבו ושלא יתייאש חס ושלום על זה בא זכירת יציאת מצרים שאף שהיו משוקעים שם בקליפה כל כך כעובר בבטן אמו מכל מקום הוציא ה' אותנו משם וכן יעזור השם יתברך לכל מי שירצה לשוב באמת ... והרמב"ן ז"ל כתב שביציאת מצרים נכלל מציאות ה' וחיזוק העולם והשגחה עיין שם - ולפי הנ"ל הוא ... לזה נזכר יציאת מצרים, להורות שאף מי שמשוקע חס ושלום בכל מקום שהוא, מכל מקום זרע ישראל לא ידח ממנו נדח, מאחר שקשורים בשורש בה' יתברך, ואם אך ירצה לשוב לה' ולדבק בו, יעזרהו ה' יתברך כימי צאתנו מארץ מצרים.

"פָּנִים בְּפָנִים דָּבָר ה' עִמָּכֶם" [כא], עס איז געווען 'קבלת התורה', דאס איז געווען א שרעקליכע נס.

די גמרא זאגט [כב], ביי דער 'גאולה אחרונה' וועט זיין אזעלכע ניסים - רוחניות'דיגע און גשמיות'דיגע - פאר יעדן איינעם בכלליות ובפרטיות - אז יציאת מצרים וועט זיין א טפל; ווען מען וועט מזכיר זיין 'יציאת מצרים', וועט די 'גאולה אחרונה' זיין דער עיקר, אזעלכע ניסים וועט זיין בקרוב ממש פאר כלל ישראל ברוחניות ובגשמיות [כג].

געלאזט רופן קלעזמער

עס איז א מורא'דיגע שמחה; אָן שמחה רوهט נישט קיין שכינה אויף קיין מענטשן. דערפאר איז טאקע א מצוה צו זינגען מיט קלעזמער, זיין פרייליך, ווייל דער עיקר 'השראת השכינה' איז נאר דורך שמחה [כד].

אין נ"ך שטייט ביי אלישע הנביא [כה]; עס איז געווען צוויי קיסרים, איין קייסער איז געווען א צדיק - 'יהושפט מלך יהודה', און איין

כא. דברים ה, ד.

כב. ברכות דף י"ב ע"ב.

כג. עיין ליקוטי הלכות הל' מאכלי עכו"ם ה"ב אות ט': וזה בחינת ההנהגה של לעתיד שאז יתבטל הטבע לגמרי, ואז יתנהג העולם על ידי בחינת נפלאות, למעלה מהטבע, היינו שאז לעתיד שאזי יהיה כולו שבת, כולו תשובה, ואז יהיו כל העוונות נתהפכין לזכויות, זה בחינת הנהגה של נפלאות למעלה מהטבע, כי על פי הטבע הוא שהעבירה ח"ו פוגמת בכל העולמות כנ"ל, כי זה בחינת טבע, אבל לעתיד בעלמא דאתי אזי לא יהיה שום פגם משום עבירה שבעולם, כי כל הפגמים של כל העבירות יתהפכו לזכויות, וזה בחינת נפלאות, היפך הטבע כנ"ל.

כד. עיין גמ' שבת דף ל' ע"ב. גם עיין בספר "חרדים" - 'תנאים לקיום המצוות': גילה הרב החסיד המקובל מהר"ר יצחק אשכנזי זצ"ל (האריז"ל) לאיש סודו, שכל מה שהשיג שנפתחו לו שערי החכמה ורוח הקודש, בשכר שהיה שמח בעשיית כל מצוה שמחה גדולה לאין תכלית; וכע"ז בחומות אנך (להחיד"א) על תהלים ק', ב', עיין שם.

כה. עיין נ"ך מלכים-ב קאפיטל ג'.

קייסער איז געווען א רשע - 'אחאב'. האט מען געדארפט דארט מאכן א מלחמה מיט די גויים. האט מען געוואלט פרעגן א נביא צו מען וועט מצליח אדער נישט. זענען געווען אסאך נביאים (- נביאי שקר) וואס זיי האבן געזאגט אז מען וועט מצליח זיין [כז].

יהושפט איז געווען א תלמיד-חכם - א תלמיד-חכם קען פסל'נען א נביא [כח]. אז א תלמיד-חכם זאגט א זאך וואס ער האט מקבל געווען, קען א נביא נישט זאגן אנדערש. אז ער האט אזוי מקבל פון זיין רבי'ן, איז דאס די הלכה.

האט ער געזאגט, ער האט א קבלה: "אין שני נביאים מתנבאים בסגנון אחד" [כח]; אפילו זיי זאגן די זעלבע זאך צו די מלחמה וועט מצליח זיין צו נישט מצליח זיין, איז יעדער נביא וועט דאס זאגן מיט אן אנדערן נוסח - לפי זיין נשמה. און דא האבן זיי אלע געזאגט איין נוסח. האט ער געזאגט אז דאס איז פסול'ע נביאים.

זאגט ער, מען זאל אים רופן א 'נביא אמת'. האט מען אים גערופן "אלישע'ן". אז אלישע איז געקומען, איז ער געשטאנען קעגן צוויי קיסרים - 'יהושפט מלך יהודה' און 'אחאב'. האט ער געזאגט אחאב'ן, 'ווען נישט יהושפט מלך יהודה, וואלט איך דיר נישט אָנגעקוקט, דו ביסט אַן 'עובד עבודה-זרה, איך וואלט נישט געקוקט אויף דיר!' - אלישע האט זיך אביסל אויפגערעגט.

האט מען אים געפרעגט, 'וואס וועט זיין ביי דער מלחמה?', האט ער געזאגט, 'איך בין נישט פרייליך גענוג, מען דארף ברענגען א פידל' [כט]. האט מען אים געברענגט א גוטן פידלער זאל שפילן א

כו. עיין נ"ך מלכים-א קאפיטל כ"ב.

כו. עיין גמ' ב"ב דף י"ב ע"א, שחכם עדיף מנביא. [גם עיין ברמב"ם הל' יסודי התורה פ"ט].

כח. גמ' סנהדרין דף פ"ט ע"א.

כט. עיין שם פסוק ט"ו: וְעָתָה קָחוּ לִי מִנְּגִן וְהָיָה כִּנְגִן וְהָיָה עָלָיו יָד ה'. וברש"י שם: 'מפני הכעס נסתלקה שכינה ממנו'.

שיינעם ניגון, איז ער געווארן פרייליך, האט ער געזאגט וואס עס וועט זיין - אזוי ווי עס איז געווען טאקע, אז אחאב אליין וועט גע'הרג'עט ווערן ביי דער מלחמה.

זעט מען די גרויסקייט פון 'שמחה'.

אויך אין "דברי־הימים" שטייט^[ב]; דוד־המלך האט טאקע נישט געבויעט דעם בית־המקדש, אבער ער האט שוין אנגעגרייט די משמרות כהנים מיט די משמרות לויים נאך איידער דעם בית־המקדש. איז שטייט דארט^[א], ער האט אויסגעקליבן אזעלכע לויים וואס בשעת זיי זינגען, אדער ווערן זיי אליין נביאים, אדער ווער עס הערט זיי זינגען ווערט א נביא, ווייל די שכינה איז שורה נאר מתוך שמחה^[ב].

ל. דברי הימים-א קאפיטל כ"ג.

לא. שם קאפיטל כ"ה.

לב. עיין ספר דרך כוכב (תורה ג' שיעור ב') וז"ל מורינו הגה"צ שליט"א: דברים נפלאים עד מאוד בגודל השירה דקדושה, עד היכן גבהה ושגבה מעלתה, מובא בשם הגר"א זי"ע, בכתבי תלמידו הגאון רבי ישראל משקלאב זי"ע בהקדמתו לספרו פאת-השלחן: "כה אמר הגר"א, כל החכמות נצרים לתורתנו הקדושה וכו', וחכמת המוסיקא שיבחה הרבה. הוא היה אומר אז, כי רוב טעמי תורה וסודות שירי הלויים וסודות תיקוני-זהר אי אפשר לידע בלעדה [סודות מופלגים כאלה גנוזים בחכמת הנגינה, וכן אפשר לגלות סודות קדושים רבים על ידה] ועל ידה יכולים בני-אדם למות בכלות נפשם [להשי"ת] מנעימותיה, ויכולים להחיות מתים בסודותיה הגנוזים בתורה [כלומר ע"י חכמת הנגינה אפשר להחיות מתים], ע"כ. ומסיים הגאון משקלאב: "הגר"א אמר, כמה ניגונים וכמה מידות הביא משה רבינו מסיני", ע"כ - כלומר, שכשמושה רבינו ירד מהר סיני והביא לנו את התורה, הביא עמה גם כמה וכמה ניגונים.

כמו כן מפליג הגאון המקובל רבי שלמה אלקבץ בספרו מנות-הלוי בכוחה הנעלה של חכמת הנגינה כי מקורה במקום נעלה מאד: "היות הניגון והמוזיקא הוא דבר יערב לנפש, לסיבת היותה מורגלת בשמע זה בהיותה במרום [כלומר הרי הנשמה יורדת ממקומות גבוהים מאד, שם שמעה שירת הגלגלים והמרכבה ושירת המלאכים, וכאשר יורדים לעולם והנשמה שומעת מעין שירות האלו, מתעוררת היא לדבקות בהשי"ת] כנודע למי שלא יכחיש פשוטן של מקראות לאמתתן, ומלאכי מרום פותחים אות פיהם ומברכים וכו', ויש אנשים יערב עליהם כל-כך עד אשר יתבטלו חושיהם לבל ידעו איפה הם [עד כדי כך מגיע כוחו של ניגון דקדושה]", ע"כ.

איבערגעבעטן רבי חיים וויטאל

מיר דארפן האפן, אוודאי, מען טאר נישט אריינגיין דארטן, עס איז אן 'איסור כרת', די גאנצע קדושה איז נישט אוועק^[ג], נאר אידן זאגן 'חצות', מען בענקט אויף דעם פלאץ, די גאנצע וועלט דאוונט אנטקעגן די ד' אמות פון דעם פלאץ, דא איז געווען די ריכטיגע 'השראת השכינה', און פון דאנעט גייען ארויף אלע תפילות 'עד היום הזה'^[ד].

עס שטייט אין **שבחי רבי חיים וויטאל**^[ה], אז ער איז געווען אין ירושלים א תקופה. אז עס געקומען צו חצות, פלעגט ער אסאך וויינען, געוויינט אויף דעם בנין בית־המקדש. דער שמש פון דעם הר־הבית, א גוי, איז געווען א גרויסער רשע, א גרויסער שונא ישראל.

איינמאל איז ער געקומען צו רבי חיים וויטאל און ער האט זיך געבוקט פאר אים, און ער האט אים מכבד געווען, און ער האט אים איבערגעבעטן אז ער טשעפעט די אידן, ער איז געווען ממש מורא'דיג נתפעל.

האט מען אים געפרעגט, 'פארוואס ביסטו אים אזוי מכבד?' זאגט ער, 'איר ווייסט וואס איך זעה אלע נאכט? ער פליהט ארום איבער דעם בית־המקדש - איבער דעם בית־המקדש פליהט ער - רבי חיים וויטאל - איך זעה אים ממש, דעם איד'...

וויבאלד זיין מחשבה איז געווען ביי דעם בית־המקדש, האט ער אים געזען ממש.

לג. עיין רמב"ם הלכות בית הבחירה, ו', ט"ז.

לד. עיין גמ' ברכות דף ל' ע"א; גם עיין באר מים חיים פר' ויצא כ"ח, וז"ל: **כל התפילות ועסק התורה והמצוות אינם עולים למעלה כי אם דרך שם** וכמו שאמר שלמה המלך ע"ה (מלכים א' ח', מ"ח) **והתפללו אליך דרך ארצם** וגו', לפי ששם הוא הסולם לעלות בו **וכל בחינת הברכות וההשפעות הטובות יורדים דרך שם** ממקור השמימה דרך שער השמים, והיא נותנת טרף לביתה וחוק לנערותיה ומתחלק משם מזון ופרנסה לכל הארץ וממנה לכל באי עולם. לה. עיין שם בתחילתו בשנת ה'של"ט.

האט דער גוי געזאגט: "א מענטש - און ער איז נאך א איד - און ער פליהט איבער דעם בית־המקדש, איז א סימן אז ער איז א גרויסער צדיק!"...

'זיו שכינתך'

על־כל־פנים, דאס איז דער ענין פון 'שמחת יום־טוב', אז עס זאל דערוועקן דער אמת'ער שמחה, באמת שפירן דעם אויבערשטן, וועט דער אויבערשטער באמת משפיע זיין אויף אונז א הארה, א 'זיו השכינה' מיט אלע ישועות וואס מען דארף ברוחניות ובגשמיות.

דער אויבערשטער זאל העלפן, מען וועט זינגען ערשט א פרייליכן ניגון לכבוד אז מען זאל ארייננעמען אין זיך די שמחה פון דעם בית־המקדש, און אז מען זאל טאקע זוכה זיין נאך א יאר - זיין דארטן אין בית־המקדש!

עמודי התווך

בס"ד

ברכת השיר והשבח לכבוד הני נדיבים בעם, אנשי חיל יראי
אלקים, שגדבה לבם הטוב, להיות חבר ושותף מידי חודש
בחודשו במפעל הקדוש כזה, להרביץ תורה ויראה טהורה
בקרב עם סגולה

ה"ה

מוה"ר ישכר דוב קויפמאן הי"ו

ואחיו מוה"ר אברהם שמעון קויפמאן הי"ו

מוה"ר צבי קליין הי"ו

מוה"ר שלמה פערדער הי"ו

מוה"ר יוסף מרדכי כהנא הי"ו

מוה"ר יוסף בנציון שווארטץ הי"ו

מוה"ר אהרן אלימלך לעפקאוויטש הי"ו

מוה"ר יואל הירשפעלד הי"ו

מוה"ר יודא ארי' מיללער הי"ו

מוה"ר מאיר מרדכי בערקאוויטש הי"ו

ויה"ר מן קדם אבוהון דבשמיא, דזכות זה יעמוד להם ולזרעם
עד עולם, עם רוב תענוג ונחת דקדושה כל הימים

בס"ד

הזכרות נצחיים

לספר "דורשי יחודך" - חנוכה ח"א

שיחות ומאמרים של הגה"צ רבי יעקב מאיר שעבטער שליט"א
באידיש מועתק מלשונו הזהב

פטרון המהדרה
נאכט \$36,000.00

פטרון המאמר
\$3,600.00

נאכט מאמר
הכרת הבורא

מאמר
ימי הודאה

נאכט מאמר
האר פניך ונושעה

מאמר
הארץ האירה מכבודו

מאמר
קומי אורי

נאכט מאמר
נר מצוה ותורה אור

נאכט מאמר
שעשוע עוה"ב

נאכט מאמר
מאי חנוכה

מאמר
ושפתי רננות יהלל פי

מאמר
ויברכו שם כבודך

מאמר
לא יכבה בלילה נרה

נאכט מאמר
לך נאה לשבח

זכות השתתפות
\$500.00

זכות זכרון בספר
\$1,000.00

פטרון המפתחות
\$4,200.00

לזכות קגן נצחי נא לקרוא 347-292-1014
או קול דורשי יחודך 718-586-5199#9
ולהשאיר הודעה

Cong. Dorshei Yechidchu
Tax ID 921-687-305
QP: dyymsoffice@gmail.com

יאמין לבך

אז מען דערהערט דעם 'מקרא קודש' ווערט א שמחת יום טוב.
מען דארף אבער דן זיין לכף זכות, עס איז דא מענטשן וואס זיי
האבן לגמרי נישט קיין שמחת יום טוב, און עס איז דא ערליכע
אידן וואס האבן א 'משהו' שמחת יום טוב – ווער קען דען זאגן
אז ער האט בשלימות 'שמחת יום טוב'!!

נישט אומזינסט זאגט רבי חיים וויטאל (שערי קדושה ח"ב שער
ד') אז עס איז נישטא קיין זאך וואס איז מעכב עבודת ה' אזוי ווי
די מידת העצבות! אין "שערי קדושה" (ח"א שער ה') רעכנט ער
אריין די מידת העצבות אין די מידות רעות!

דער אמת איז, אז מען ווייסט אז אלעס איז פונעם אויבערשטן –
באמת באמת וויסן אז דער אויבערשטער ווייסט וואס ער טוט,
דער אויבערשטער ווייסט וואס ער טוט, עס איז אוודאי לטובה
ולברכה, **דאס אליין איז ממתיק דעם דין!**

אז א מענטש טראכט, 'ווען וועט ער געהאלפן ווערן? ווען וועט
ער געהאלפן ווערן? ווען וועט ער געהאלפן ווערן?' דאס איז נישט
מקרב די גאולה! איך דארף וויסן אז ביז איך וועל געהאלפן ווערן
איז דאס פון אויבערשטן אליין, און יעצט דארף איך גלויבן אז
דער אויבערשטער אליין קען מיר העלפן בכל עת ורגע מיט אלע
ישועות!

(ספר דורשי יחודך פסח ח"א – מאמר י"א)